

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

XVIII. [i.e. XVI.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

gradientem dirigas, incolumem conferues, & vnâ mecum gregem hunc agas & pascas, quem multis laboribus & solitudinibus constituisti, vt vestigia tua sequatur, vt diuinorum mandatorum fœmitas teneat. Proregas, foueas, & tam magnos, quàm pascas greges tuos defendēs, eorum esto propugnator, sicut tuæ migrationis tempore pollicitus es: (Tui enim greges sunt omnes, quorum duces sunt filij tui, & filiorum progenies) vt te propugnatorem ac defensorem vniuersi coram Deo, & ad Deum habentes, incolumes permanere possimus, nullis hostibus corporeis aut incorporeis nobis nocentibus, vt neque timoris causâ nos à rectâ fide vel paulatim subtrahamus, neque à diuinis mandatis deuiemus, neque ignauix, aut perniciosi affectibus aditum patefaciamus, non deniquè exercitationem ipsam, cui studemus, villo vnquàm tempore negligamus, in Christo Iesu Domino nostro: Cui sit gloria, honor & imperium cum omnipotente Patre, & vitæ auctore, ac sanctissimo Spiritu, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

MARTYRIVM SS. VALENTINI, CONCORDII, NOVALIS, ET AGRICOLAE, VT HABETVR SE-
cundo libro historiarum Rauennatum Hieronymi Rubei viri doctissimi.

Linea calamitate, quam Diocletianus Christianis intulit, 16. Decemb: Rauenna, Valentinus cum Nouali & Agricola, septimo decimo Calendas Ianuarij, ob Christum acerbissimam necem subiērunť. De Valentino, in vita diui Dalmatij, Dalmatij Episcopi & martyris Ticinensis, in hanc sententiam legitimus. Ad Dalmatium (cū is esset in vrbe Alba, patre senatore, & occultè primū Christianus, mox omnibus statim relictis, palam Christum Deum prædicare, & miracula edere cœpisset) Valentinus magister militum, cū ad eius aures fama peruenisset, Rauenna profectus, venit eum rogans, vt filio graui morbo laboranti, ac iam desperato, suppetias ferret. Deum precatus Dalmatius, Valentino renūciat, Concordium filium suum, qui erat Rauenna, conualuisse: virumq; sanctissimum, cū filio, credidit in Christum, & baptizatur. eam Rauennatem, nomine Antonij, eadem die obiisse. Quæ omnia, cū Valentinus Rauennam regressus, vera comperisset, denuò ad Dalmatiū rediens, vnâ cum Concordio filio, sacra baptismatis vnda ablatus est. Cœpit ab eo die Valentinus, Rauenna Christum profiteri, multisq; ad veram eius religionem adductis, tandem pariter cum filio Concordio, & Nouali, Agricolaq; socijs, ob Christum (vt memorauimus) necatus est. Cum socijs præmemoratis occiditur.

LLS

VITA BREVIS S. GATIANI PRIMI EPISCOPI TVRONENSIS, PER SANCTVM GREGORIVM
a quæ Episcopum Turonensem conscripta. Habetur cap. 30. decimi libri historiarum Gallicarum.

De Episcopis Turonicis, licet in superioribus libris quædam scripsisse visus sum, tamen propter ordinationem eorum, & supputationem, quo tempore primū prædicator ad Turonicam accessit vrbe reciproca repleuit. Primus Gatianus Episcopus anno Imperij Decij primo, à Romana Sedis Papa transmissus est: in qua vrbe multitudo paganorum idololatrijs dedita commorabatur: de quibus nonnullos prædicatione sua conuertit ad Dominum. Sed interdum oculēbat se, ob impugnationem potentum, eò quòd sepius eum iniurijs & contumelijs cūm reperirent, affecissent: ac per crypta & latibula, cum paucis Christianis, vt diximus, per eundem conuersis, mysterium solennitatis diei Dominicæ clanculò celebrabat. Erat autem valdè religiosus, & timens Deum, vt nisi fuisset talis, non vtiquè domos,

Felix obi-
tus eius.

mos, parentes, & patriam ob Dominici amoris diligentiam reliquisset. In hac vrbe, sub tali conditione, plures, vt ferūt, annos commoratus, obiit in pace: & sepultus est in ipsius cœmeterio, quod erat Christianorum, & cessauit Episcopatus triginta septem annis.

S. Littorius
ei succedit.

Secundus, anno Imperij Constantis primo, Littorius ordinatur Episcopus. Fuit autem ex ciuibus Turonicis, & his valdè religiosis. Hic ædificauit ecclesiã primam intra vrbe Turonicam, cum iam multi Christiani essent. Primaque ab eo ex domo cuiusdam senatoris basilica facta est. Huius tempore, sanctus Martinus in Gallijs prædicare exorsus est. Sedit autem iannis triginta tribus & obiit in pace, sepultusque est in superscripta basilica, quæ hodiè quoquè eius nomine vocatur. Tertius, sanctus Martinus anno nono Valentis, Episcopus fuit. Hic transtulit corpus beati Gatiani: sepeliuitque ipsum iuxta sepulcrum sancti Littorij in illa nominis sui præfata basilica.

S. Martinus
Gatiani of-
fa sepelit
iuxta S. Lit-
torium.

DE S. NEMESIO, cuius festum in 19. diem Decembris incidit: ac de Ammone, Zenone & socijs, in 20. diem, Quære supra in historia martyrum Alexandrinorum, 8. Decembris.

DE B. PHILOGONIO, QVI EX PATRONO CAVSARVM, EPISCOPVS FACTVS EST, D. IOHANNIS Chrysostomi Constantinopolitani Episcopi Concio, quinque diebus ante natalem Domini ad populum habita. Nos eam in capita distinximus.

20. Decemb.
Cap. 1.

Exod. 21.
Leuit. 20.

Tã spiritua-
libus quàm
corporalib.
parentibus
præstanda
beneuolen-
tia.

Prou. 10.

Cap. 2.

1. Thess. 5.

Vt possit qs
semper gau-
dere.

Meu & tuu,
causa malo-
rum omniu

GO quidem & hodiè destinãram, aduersus hereticos luctaturus, vestes exuere, quodque restabat debiti, vobis persolvere: Verum B. Philogonij dies, cuius hodiè memoriam celebramus, ad ipsius benefactorum enarrationem linguam nostram euocauit. Et omninò parèdum est. Etenim si qui patri matrive maledicit, morte moritur: profectò clarum est, eum, qui benedixerit illis, vitæ præmia recepturum: & si ijs, qui iuxta naturam parentes sunt, tantam debemus præstare beneuolentiam, multo magis id præstandum ijs, qui iuxta spiritum sunt parentes: potissimum verò, quum iam vita defunctos nostra laudatio nihilo reddat illos gloriosiores: nos verò cõgregatos, tum qui loquimur, tũ qui audimus, reddat meliores. Nam ille quidè subiectus in celum, haudquaquàm egere potest humanis laudibus, ad feliciorum magisque duraturam quietem profectus. Cæterum nos, qui hæc hinc versamur, multa que opus habemus exhortatione, illius egemus encomijs, quò videlicet ad eius imitationem excitemur. Quapropter sapiens quidam hortatur, dicens: Memoria iusti cum laudibus. Non perindè quòd laudantur, qui decesserunt, sed quòd ij potius, qui res istas egregias laudibus vehunt.

Quoniam igitur hac ex re tanta nobis vtilitas proficiscitur, obtemperemus, neque recusemus. Nam & ipsum tempus huic narrationi congruit. Siquidem hodiè beatus ille ad tranquillam, omnisque turbationis expertem vitam translatus est: eoque nauigiũ appulit, vbi deinceps non poterit memere naufragium, nec vllam animi deiectionem aut dolorem. Et quid mirum est, si locus ille purus est ab omni molestia animi, quum Paulus hominibus adhuc in hac vita degentibus loquens, dicat: Semper gaudete, sine intermissione orate? Quòd si hinc, vbi morbi, vbi infestationes, vbi præmaturæ mortes, vbi calumniæ, vbi inuidiæ, vbi desperationes, vbi iræ, vbi cupiditates, vbi innumerabiles insidiæ, vbi quotidianæ sollicitudines, vbi perpetua sibi que cohærentia mala sunt, innumeros ex omni parte dolores adferentia, Paulus dixit fieri posse, vt semper gaudeamus, si quis paululum ex rerum mundanarum fluctibus erexerit caput, vitamque suam rectè moderetur composueritque: multo magis postquam hinc demigrauerimus, facile compotes erimus eius boni, quum hæc omnia sublata fuerint, aduersa valetudo, morbi, peccãdi materia: vbi non est meum ac tuum, frigidum illud verbũ, & quicquid est malorum, in vi

SUR I

qber
Mober

RV III

5